

rullen vil give Møde indenfor Mobiliseringsfristen, hvorfor man i de nugældende Krigsbemandingsreglementer har maattet erstatte dem med Værnepligtige af Lægdsrullen. Oprettelsen af en fast Stamme af Menige medfører, at Underofficererne ligesom i Norge og Sverige rekrutteres fra denne.

Medens de under Matros- og Søminekorpset opførte Minematroses ved Adgang til Rekapitulation tænkes knyttede til Tjenesten for et længere Aaremaal — ligesom de nuværende faste Fyrbødere — og væsentlig rekrutteres blandt Værftets Arbejdere, er det Meningen, at de øvrige faste Matroses og Artillerikorpsets Konstabler kun beholdes til Tjeneste for et Tidsrum af 6 Aar, med mindre de optages i fast Underofficersnummer. Rekruteringen kan dels foregaa fra Skibsdrengeskolen, dels blandt Værnepligtige, der have gjort Tjeneste i Flaaden. Naar man indtil videre maa holde paa denne dobbelte Rekruteringsmaade, er det, fordi Erfaringer fra de to andre skandinaviske Mariner have vist, at det er vanskeligt at skaffe den fornødne Tilgang til den faste Stamme med enkelt Rekruteringsmaade.

Af Bilag 2 og 3 vil det iøvrigt fremgaa, hvorledes man har tænkt sig Ordningen.

Med den fjerde af de nævnte vigtigere Organisationsændringer — forøget Adgang for Underofficerer til at naa op i Løjtnantsgraden — er tilsigtet at give Underofficererne et noget højere Maal at stræbe efter, og man er her gaaet et Skridt videre end i de fleste andre Mariner, hvor Underofficerer kun kunne naa „Dækofficerschargen“, der ligger mellem Officer og Underofficer.

De Forhold, der ligge til Grund for Forslaget om Reserveløjtnants-Institutionens Ophævelse, ere følgende: Udviklingen har medført, at der nu til Dags stilles meget store Krav til Officersuddannelsen; i hvert Skib — i Kystforsvarsskibet, Krydseren og Torpedofartøjet — har hver Officer, selv den yngste, under Fægtning sit store selvstændige Ansvar, han vil som oftest være henvist til at handle paa egen Haand, og en Officer kan kun gennem Opdragelsen og den stadige, systematiske Øvelse holdes paa Højden med de Krav, der ville blive stillede til ham under Krigsforhold. Selv om man nu kunde se bort fra Sagens økonomiske Side og søge Reserveløjtnanterne bedre uddannede og øvede ved at forlænge deres Tjenestetid meget betydeligt og søge deres Uddannelse vedligeholdt ved jævnlige Genindkaldelser, vilde man dog ikke derved komme ud-

over en anden Vanskelighed, nemlig den, at Flertallet af Reserveløjtnanterne er søfarende og følgelig kun i meget ringe Udstrækning kan paaregnes at give Møde ved Mobilisering. Man vil saaledes straks ved Mobilisering kun kunne paaregne, at ca. 15 pCt. af de i Kadrerne staaende Reserveløjtnanter (for Tiden ca. 25 af 179) ville give Møde, og da for en overvejende Del de, der have opgivet deres Virksomhed paa Søen, hvorfor de i Almindelighed maa anses for mindre skikkede.

En væsentlig Skærpelse af Fordringerne til Uddannelsesetid vilde for øvrigt antagelig have den Virkning, at kun et ganske utilstrækkeligt Antal vilde melde sig som Aspiranter. Man har derfor anset det for rigtigere at anvende de forholdsvis betydelige Beløb, der nu medgaa til Reserveløjtnant-Institutionen, til en Forøgelse af det faste Officerskorps, saaledes navnlig med de ovennævnte Løjtnanter, udgaaede fra Underofficerskorpserne.

I Krigstid vil der imidlertid under visse Forhold blive Brug for private Skibe og Fartøjer til Transport- og Depotskibe, Patrouillefartøjer o. l., og da Tjenesten i disse i Reglen ikke fordrer særlig krigsmaritim Uddannelse, men kan udføres af enhver dygtig Officer af Handelsmarinen, har man i § 49 indsat en Bestemmelse om, at Skibsførere, Styrmand og Maskinmestre i Krigstid kunne udnævnes til Reserveofficerer; herved sikrer man sig Muligheden for — til Gavn for Søforsvaret — at kunne udnytte den Sømandsdygtighed, Handelsmarinens Officerer sidde inde med.

Ophævelse af Reserveløjtnants-Institutionen falder i øvrigt i Traad med Forsvarskommissionens Forslag vedrørende Hærens Ordning.

Den foreslaaede Flaadeplan betyder — for saa vidt en Sammenligning overhovedet er mulig — snarest en Reduktion af Flaadens Materiel i Forhold til Bestemmelserne i § 2 i Loven om Søværnets Ordning af 1880; men da det moderne Flaademateriel med sine mange mekaniske Installationer og udviklede Teknik kræver et særdeles veluddannet og i Forhold til tidligere talrigt, teknisk-uddannet Personel, og da de nuværende Rammer, som foran nævnt, ere fastsatte i Forhold til det Materiel, der havde i 1880, medfører Flaadeplanen ikke desto mindre en Forøgelse af de faste Rammer. Denne Forøgelse falder næsten udelukkende paa det farende Personel, medens Antallet af det ved Orlogsværftet ansatte faste Personel i det væsentlige er